

A színpadbővítés ára az volt, hogy hat nézőtéri széksort meg kellett szüntetni. A hangversenyteremben még így is 500 férőhely maradt. Kiváló akusztika, új széksorok, járulékos helyiségekként öltözők, raktárak, irodák, két vendégszoba várja a muzsikusokat és a közönséget. Az intézményt Richter János győri születésű világhírű karmesterről nevezték el.

2001. november 24-én, a megnyitó ünnepségek első eseményével vettük mind-

ezt birtokba. A termet Balogh József, Győr megyei jogú város polgármestere adta át. Rockenbauer Zoltán Nemzeti Kulturális Örökség minisztert Devich János képviselte, aki a köszöntő szavak mellett a miniszter úr személyes ajándékát, négy és fél millió forintot nyújtott át az együttesnek. Dr. Dézsi Csaba András alpolgármester beszédében a tervezés, építés időszakát elevenítette fel. Magát a gyönyörű intézményt a zenekar igazgatójaként én vehet-

### A megnyitó műsora:

Reményi Attila: Intrada for Orchestre (ősbemutató)

Liszt Ferenc: Magyar fantázia

Kodály Zoltán: Psalmus Hungaricus

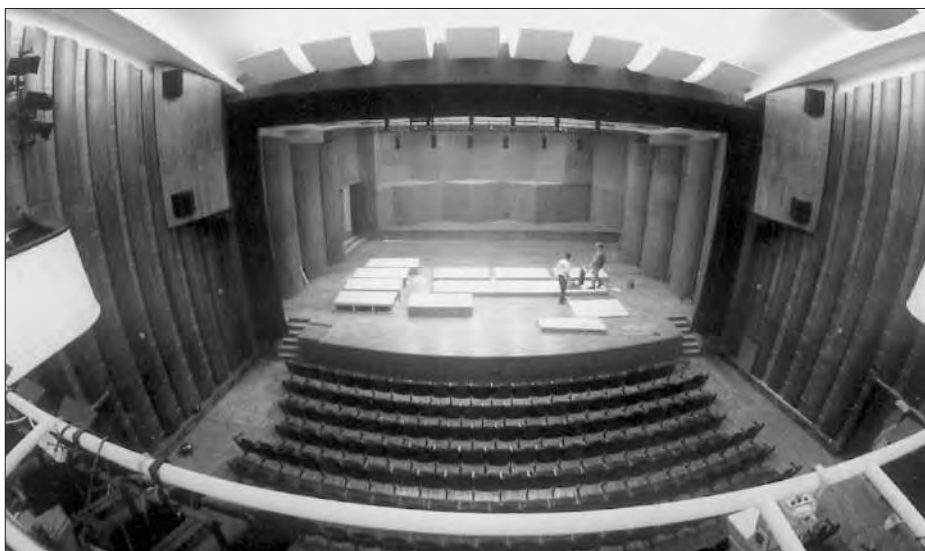
Km.: Jandó Jenő, Wendler Attila

Győri Fesztiválkórus, karigazgató

Balogh Eszter és Katona Tibor

Győri Filharmonikus Zenekar,

vez. Medveczky Ádám



tem át az együttes, a város zenészerető polgárai nevében.

Óriási dolog, ami Győrött történt. Szombathely után másodikként valósult meg a szimfonikus zenekar saját otthonának lehetősége, az, hogy a próbaterem és koncertterem egyugyanazon helyiség, aminek szakmai előnyei szinte felbecsülhetetlenek.

Mi muzsikusok érezzük a város támogatását, azt, hogy szeretik a zenekart és büszkék annak produkcióira. Mostantól kitűnő akusztikai viszonyok és jó körülmények között hallgathat bennünket a közönség. Mindenki örül és boldog – így fejezzük be a 2001. évet.

*Baross Gábor  
zenekari igazgató*

TISZTELETJEGGYEL...

## Matáv – és holnap?

A 2002-es esztendő vízvonalasító a nemzeti telefontársaság életében: megszűnik természetes monopóliuma. Versenytársai ugrásra készen várnak, s a német előképből kiindulva egyes elemzők a távközlési szolgáltatások árának drasztikus zuhanását jósolják. Mások óva intenek a túlzott várakozásoktól: nem eszik olyan forrón a (német) kását. Európa legdrágább telefonpiacáról a külföldi tulajdonostársak sem szívesen mondanak le egyik napról a másikra.

A bizonytalan jövő mindenesetre a cég mecenatúrájában is nyomot látszik hagyni: a Matáv-zenekar dotációja évi 350 millióról 300 millióra módosul. Ez a változás – az inflációt is belekalkulálva – majdnem húsz százalékos támogatáscsökkenést jelent. A közgazdaság törvényszerűségei szerint ekkora hiányt nem lehet „fűnyírószerűen” kigazdálkodni: a villanyszámla és más tárgyi kiadások fix összeggel szerepelnek – így maguknak a bérköltségeknek kell a duplájával csökkenniük, hogy a házi költségvetés egyensúlyban maradjon. Mivel pedig fizetéscsökkentés törvényesen aligha képzelhető el, a létszámot kell leszállítani. A zenész státusoknak 89-ről 49-re csökkentése nagyjából meg is felel ennek az amputálásszerű operációnak. Egy közgazdásznak ezt kell tennie, ha nem akar a menedzsment pénzéhez, kiváltságaihoz nyúlni.

Kérdés persze, hogy egy szimfonikus zenekart közgazdasági alapon kell-e, szabad-e irányítani. Mérvadó vélekedések szerint ötven fő alatti létszámmal nem működtethető komoly zenekar, nem adható elő számos mű a repertoárból, nincs „koncertbiztonság”. Az érdekképviselő 69 státusról szóló köztes ajánlata viszont szakmailag még elfogadható lenne. Mondják azt is: a megfiatalított, lassan összekovácsolódott gárdának a lelkevész el, ha így megcsonkítják: s korántsem biztos, hogy az elbocsátott légió csak a füttyre vár, hogy alkalmi kiegészítő beugrásokra készen álljon – más zenekarok addigra „levadásszák” a legjobbakat.

Nehéz eldönteni azt is, hogy ilyen jövés-menésben ki a „rég” és ki az „új” zenész. Nem tartom valószínűnek, hogy személyes le- és elszámolások volnának a kényszerű nadrágszjpolitika hátterében: ez a „takarékoskodás” mindenkinek egyformán rossz.

Miközben e változásokat mind a zenekar, mind a zenekari élet nyilvánvalóan megsínyli majd, nem árt emlékeztetni egy alapvető fonákra: ez a cég változatlanul az önzetlen kultúrmeccénás szerepkörében tetszeleg. Imázsához, elfogadottságához hozzátartozik a zenekar fenntartása, s borítékolható, hogy a saját magáról sugallt reklám-önképében 2002-ben jöttányit sem fog visszakozni. Mindeközben kizárja a nyilvánosságot, a sajtót kellemetlen költségvetési döntéshozataláról. Jó, ha a művészek érzik a széljárás változását: keményebb idők jönnek.

Matáv – és holnap?

*Csontos János*